Written by -தேவகாந்தன்-
Friday, 17 May 2019 23:43 - Last Updated Friday, 24 May 2019 06:33

புனைவுசார்ந்த எழுத்துக்களில் நாவல், குறுநாவல், நெடுங்கதை, சிறுகதை ஆகிய நவீன இலக்கியத்தின் ஆரம்ப கால பகுப்புகள் இன்று அவ்வளவு வீச்சான பரிசோதனையில் இல்லை. நாவல், சிறுகதை என்கிற இரண்டு கூறுகளில் இன்றைய வாசிப்பின் தளம் இவற்றை பொதுவாக உள்ளடக்கிவிடுகிறது. ஆக, ஒரு படைப்பாளியின் எழுத்துக்களை விமர்சிக்க வரும் இன்றைய ஒரு விமர்சகனுக்கு நிச்சயமாக இவற்றின் பகுப்புபற்றி ஆரம்பத்திலேயே ஒரு சிக்கல் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. தமிழ் எழுத்துலகில் நன்கறியப்பட்ட இமையத்தின் படைப்புகள் பற்றிய ஒரு அறிமுக வியாசம் கூட இச் சிக்கலை எதிர்கொண்டே தீரும்.

பதிப்பக பகுப்புகளின் ஊடாகவன்றி தனியான ஒரு பகுப்பில் தன் பயணத்தை மேற்கொள்வது இந்தவகையில் சிரமமாகுமென்ற புரிதலுடன்தான் இவ்வாண்டு (2019) கனடா இலக்கியத் தோட்டத்தின் 2018க்கான வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது பெறும் இமையத்தின் படைப்புகள் பற்றி ஒரு அறிமுக வியாசத்தை இங்கு பதிவாக்க முனைகிறேன்.

இமையத்தின் கோவேறு கழுதைகள் (நாவல்-1994), ஆறுமுகம் (நாவல் - 1999), மண்பாரம் (சிறுகதைகள் - 2004), செடல் (நாவல் - 2006), வீடியோ மாரியம்மன் (சிறுகதைகள் - 2008), கொலைச் சேவல் (சிறுகதைகள் - 2013), பெத்தவன் (கதை - 2013), சாவு சோறு (சிறுகதைகள் - 2014), எங் கதெ (நாவல் - 2015), நறுமணம் (சிறுகதைகள் - 2016), செல்லாத பணம் (நாவல் - 2018), நன்மாறன் கோட்டைக் கதை (சிறுகதைகள் - 2019) ஆகிய நூல்கள் இதுவரை வெளியாகியிருக்கின்றன. இமையத்தின் புதிய படைப்புகளையும் பழைய படைப்புகளின் மீள்வாசிப்பையும் செய்தபோதுதான் அவரது எழுத்தின் வீச்சை, கலாபூர்வமான நடையின் வசீகரத்தைக் காண முடிந்திருந்தது. அவரது கருத்தியலை சரியாக இனங்கண்டு முன்வைக்க முனைகிற அதே வேளையில், அந்த நடையின் வசீகரத்தையும் ஓரளவேனும் பதிவாக்க இவ் வியாசத்தில் நான் முயல்வேன்.

அம்பேத்கர் நூற்றாண்டுடன் தமிழகத்தில் வீச்சுப்பெற்று தலித் இலக்கியம் தன் செல்நெறியில் வளர்ந்துசென்ற வேளையில், அதுபற்றிய காரசாரமான விவாதங்கள் தமிழ்ப் பரப்பில் உருவாகின. அது மராட்டியத்திற்கும் கன்னடத்திற்கும் உரியதானதுபோன்ற தோரணையில், உச்சாலியா, மற்றும் உபார ஆகிய நூல்களை நினைவில் வைத்து, பேச்சுக்கள் எழுந்தன. அதேவேளையில் அது தமிழக முற்போக்கு அணியினர்க்கும் பெரிய உவப்பானதாக இருக்கவில்லை எனத் தெரிந்தது. ஆனால் அது அழகரசன், என்.டி.ராஜ்குமார், பாமா, விழி.பா.இதயவேந்தன், சிவகாமி, அன்பாதவன், ராஜ்கௌதமன் போன்றவர்களின் எழுத்துக்கள் அதை வலுவாக புனைவு மற்றும் கருத்தியல் தளங்களில் தன்னை நிறுவிக்கொண்டது. தி.க.சிவசங்கரபோன்ற முற்போக்காளர்கள் கூட தலித்திலக்கியத்திற்கு ஆதரவாக குரல்கொடுத்தனர். தலித் இலக்கியம்பற்றி அவ்வேளையில் தி.க.சி. இலக்கு சஞ்சிகையில் எழுதிய கட்டுரை மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ஆனால் இமையத்தின் முதல் நாவலான 'கோவேறு கழுதைகள்' விளிம்பு நிலை மக்களின் கதையைப் பேசியதானாலும், தலித் கருதுகோள் சார்ந்தும், அதன் சித்தாந்தம் சார்ந்துமான எழுத்துமுறையை முன்வைக்கவில்லையென்ற குற்றச்சாட்டுக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. மறுதலையில் விமர்சகர் வெ.சாமிநாதன் அந்நாவலை வெகுவாகப் பாராட்டி எழுதியிருந்ததை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைத்துக்கொள்ளல் தகும். ஆக, சாதீயம் காரணமாய் சமூகத்தில் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்முறையை, அக் காலகட்டத்தில் வெளிவந்த இமையத்தின் 'கோவேறு கழுதைகள்' நாவல் வெளிப்படுத்தியிருந்தாலும், தலித்திய பாதையில் நடந்துசெல்ல முயலவில்லை. அது சமூக அக்கறை கொண்டவர்களுக்கு வியப்பாகவிருந்தது.

ஐந்து ஆண்டுகளின் பின்னால் 1999இல் இமையத்தின் இரண்டாவது நாவல் 'ஆறுமுகம்'வெளிவந்தது. அதுகூட தலித்திலக்கியத்தின் அடிசார்ந்து இருக்கவில்லை. மாறாக அதில் இன்னும் கூட்டுதலான தலித்திய கருத்தியலின் மறுப்பு தென்பட்டது. இதனால் ராஜ்கௌதமன் போன்ற தலித் இலக்கிய விமர்சகர்களின் கடுமையான தாக்குதலுக்கும் அது உள்ளானது. அடுத்து ஏழு ஆண்டுகளின் பின் வெளிவந்த 'செடல்'லிலும் அதன் பின்னால் வெளியாகிய 'எங் கதெ'யிலும் சரி இதுகுறித்த இமையத்தின் வழி தனி வழியாகவே இருந்தது. தலித் கருத்தியல் இமையத்தின் படைப்புகளிலிருந்து வெகுதூரம் விலகியே நின்றிருந்தது. இது தெளிவாக ஒன்றைப் புரியவைத்தது. திராவிட இயக்க சார்பாளரான இமையம், விளிம்பு நிலை மக்களினதும் சாதீயத்தால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினதும் கதையையே எழுதினாலும், தனக்கென்று ஒரு தனி வழியில் இச்சமூகப் பிரச்னையை முன்வைத்தார் என்பதே அது. இமையத்தின் சமூக அக்கறை, தான் கண்டும் கேட்டும் உணர்ந்துமான அனுபவங்களின் அடியாக கலா பண்பு சார்ந்தும் தன் நியாயங்களின் நிலைப்பாடு சார்ந்தும் உருவாகிறது என்பதைப் புரியமுடிகிறது. அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு சாதீய சமூகம் தன் வாழ்முறையை மாற்றுவதன் மூலம் கல்வி கற்றவர்களாகவும் அதன்வழி தொழில் வாய்ப்புக்கள் பெறுபவராகவும் ஆகி தன் விடுதலையின் வழியைக் கண்டடைய முடியும் என்பதில் இமையம் பூரண நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாரென்பதே உண்மையாக இருக்க முடியும்.

'சாவுசோறு' சிறுகதையில் வரும் பூங்கோதை இடைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவள். தாழ்ந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனோடு அவளது மகள் 'ஓடி' விடுகிறாள். அதையெண்ணி அத் தாய் படும் பாடுகள் அத்தனை வலுவான மொழியிலும், அழகிய நடையிலும் எழுதப்பட்டிருக்கும். தாழ்ந்த சமூகத்தவரோடு மணவுறவு

வதைத்துக் கொள்ளும் உயர்ந்த அல்லது இடைச் சமூகத்தவர் பொறுத்து, அச் சமூகங்கள் கைக்கொள்ளும் தண்டனை முறைகள் மிகப் பயங்கரமானவை. நாவலில் இவை குறித்து வரும் இடங்கள் வாசகனை அதிரவே வதைத்துவிடுகின்றன.

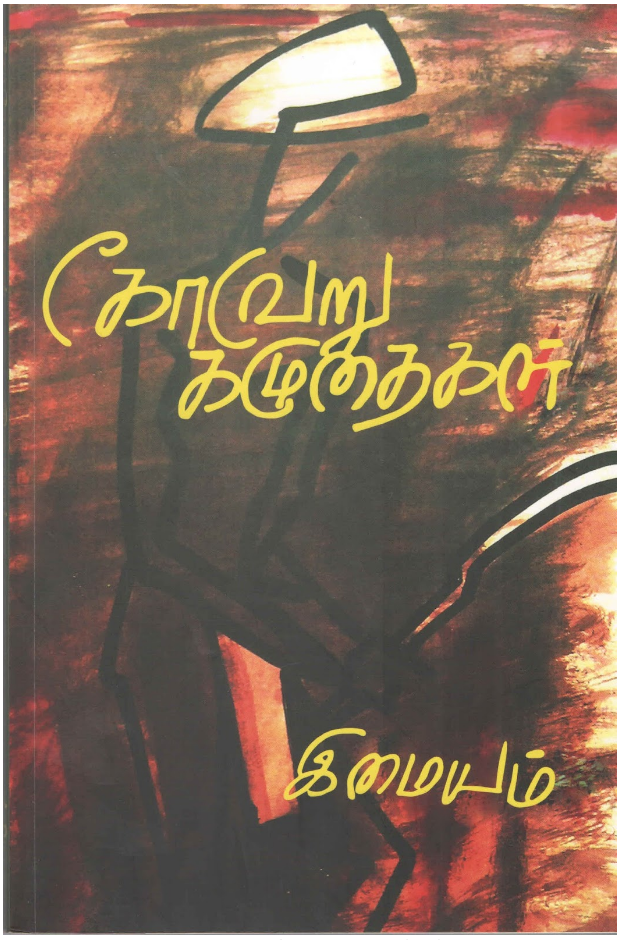

தாழ்ந்த சமூகத்தோடு ஓடிவிட்ட அத் தாயின் மகளுக்கு இறுதிக் கிரியைகள் முடித்து அத் தாயுமே முண்டிமாக்கப்படுகிறாள். அத்தனை வன்மம் அச் சமூகத்திலும் அவளது குடும்பத்திலுமாக இருக்கின்றது. அந்த மகளைத் தேடித்தான் அத் தாய் கணவனுக்கோ மகன்களுக்கோ தெரியாவண்ணம், மகளின் கல்வித் தகைமைச் சான்றிதழையும், அவள் விட்டுவந்த நகைகளையும் தன் மகளிடம் சேர்ப்பிக்க மட்டுமன்றி, தன் மகளிடம் தன் சமூகத்தவரினதும் குடும்பத்தவரினதும் அவளது மூலையிருந்துவிடும் தண்டனையைக் கூறி அதிலிருந்து தப்பும்படியான எச்சரிக்கையை விடுக்கவுமே அவளது தேடல் அமைந்திருக்கிறது. சாதீயத்தை மீறி மனிதர்களுள் இருக்கும் பாசங்களையும் தாய்மையையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது நாவல். இருபது முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் கல்யாணி என்கிற இடை சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருத்தியின் தாழ்ந்த சமூகத்தனொருவனுடனான தொடர்பு சமூகத்திற்கு தெரியவர, செங்கல் சூளையில் அவளைச் சுட்டுவிடும் தங்கள் நியாயத் தீர்ப்பைச் சொல்லி, அவளையே தண்டனையை நிறைவேற்றச் சொல்லிவிடும். வீட்டலெல்லாவற்றையும் சுற்றியோடி கடைசியில் தன்னையும் சூளையில் அவர்கள் சுட்டுவிடாமல் கல்யாணியே தன்னைத் தானே சூளையில் சுட்டெரிப்பதையும் அவர்களது வன்மத்தின் அளவையும் பூங்கோதை சொல்லுகிறபோது, வாசகன் அதிரவே நேர்ந்துவிடுகிறது. இதில் இன்னும் கொடுமையான விஷயம் என்னவெனில் அவ்வாறு சூளையில் வெந்து சாம்பரானவளை மானங்காத்த சாமியென்று பெயர் சூட்டி அவளுக்கு கோயில் கட்டி அச் சமூகம் கொண்டாடியதுதான்.

அத ்தனகை ்கு வல ுவானமொழியும ், அத ்தனகை ்கு வல ுவான நடயைும ், அத ்தனகை ்கு தளிவான காட ்சிப ்படுத ்தலும ் இருந ்தாலும ், ஓரளவு ப ுங ்கரோதகை ்கும ் கல ்ல ுரிப ் பணிப ்பணெ ்ணான கமலாவுக ்கும ் இடயைில ் நடபைறெும ் உரயைாடல ் சற ்றே நீ ளமானதாக அமநை ்திருந ்து ஒரு அயர ்ச ்சியை ஏற ்படுத ்த வாய ்ப ்பாகிறது. அவ ்வயர ்ச ்சியை இமயைத ்தின ் கலாப ுர ்வமான எழுத ்து வாசகனை அணுகவிடுவதில ்லை.

‘துயர வாழ ்க ்கயைில ் அழுந ்திய பணெ ்களின ் முறைப ்பாடுகளயைும ், தலொலயைாத ஓலங ்களயைும ் மீ ட ்டடெுக ்கும ் இமயைம ்’ என க.காசிமாரியப ்பன ் ‘தலித ் இலக ்கியம ்: விளிம ்பின ் சரிவும ் மயைத ்தின ் ஏற ்றமும ்’ என ்ற கட ்டுரயைில ் (காலச ்சுவடு, ஜன. 2010) இமயைத ்தின ் எழுத ்துக ்கள ் பற ்றித ் தரிவித ்திருப ்பது, சாதியயைும ் மதத ்தயைும ் ஆணாதிக ்க மய ்யமான குடும ்பத ்தயைும ் உடபை ்பததே லித ் இலக ்கியத ்தின ் உள ்ளடக ்கமனெ ்ற வரயைறைக ்குள ் அவரது எழுத ்துக ்கள ் அடங ்காதவரயைில ், மிகச ் சரியானதயோகும ்.

ப ுங ்கரோதயைின ் மறகை ்கப ்படாத ஓலமும ், ‘எங ்கத’யின ் கமலாவுடயைை நீ ண ்ட மனௌத ்தின ் பின ்னாலுள ்ள நடெிய ஓலமும ் அதரை ுசுப ்பிக ்கின ்றன.

‘பதெ ்தவன ்’ கதை ஏறக ்குறயை இததே ொனி கொண ்டதுதான ். ‘சாவு சோ’ற ்றில ் ஒரு தாயின ் தன ் மகள ் மீ தான அவலம ் காட ்டப ்படுகிறதனெில ், ‘பதெ ்தவன ்’ கதயைில ் தாழ ்ந ்த சம ுகத ்தவன ் ஒருவனுடன ் பலமுறயைும ் ‘ஓட’ முயன ்ற தன ் மகள ் மீ து தன ் கொலகைாரச ் சம ுகம ் விதித ்திருக ்கும ் மரண தண ்டனயைை நிறவைறேற ்றும ் பொறுப ்பு அவளது தந ்தயைிடத ்திலயேே ஒப ்படகை ்கப ்படுகிறது. தன ் மகளின ் மரணத ்தை துன ்பமில ்லாதவகயைில ் நிறவைறே ்ற அவளுக ்கு நஞ ்சு கொடுக ்கத ் தயாராகிறான ் அந ்தத ் தந ்தை. ஆயினும ் தன ் மகள ் மீ தான பாசத ்தால ் இறுதிக ் கணத ்தில ் தன ் வாக ்கை மீ றுகிறான ். மகளை தன ் காதலனுடன ் சரே அனுப ்பிவிட ்டு தான ் தற ்கொலை சயெ ்துகொள ்கிற ஒரு பாசத ் தந ்தபைற ்றிய கதை அது.

சம ுகம ் ஓட ்டு மொத ்தமாக மாறாவிட ்டாலனெ ்ன, இமயைத ்தின ் நாவல ்களில ் சம ுக மனிதர ்கள ் மாறிக ்கொண ்டே இருக ்கிறார ்கள ். ஒருவளேை இதுவே இமயைத ்தின ் உடபை ்படெுத ்த நதியின ் அணகை ்கு தன ் பங ்குக ்கான கல ்லை எடுத ்துவகை ்கும ் எழுத ்து முயற ்சியாகவும ் இருக ்கலாம ். சாதிச ் சங ்கங ்களும ் சாதிக ் கட ்சிகளுமாய ்ப ் பருெகிகொண ்டிருக ்கும ் ச ுழ ்நிலயைில ் எங ்கும ் சாதீ யக ் கொலகைளும ் குத ்து வடெ ்டுகளுமாக ஆகியிருக ்கும ் வளேயைில ், சாத ்வீ கமான இந ்த முடிவு அதற ்கான மாற ்றாக இல ்லாவிடினும ், ஆசுவாசத ்துக ்கானதாக வாசகனால ் பாவிக ்க முடிகிறது.

கிராமத ்தவைிட ்டு நகரம ் சனெ ்று தாம ் அதுவரை அடபைட ்டிருந ்த ஒரு வாழ ்வுக ்கு விடிவுகாண முனயைும ் தனபாக ்கியத ்தினதும ் அவளது ஏழு வயதான ஆறுமுகத ்தினதும ் கததைான ் ‘ஆறுமுகம ்’ நாவல ். மாற ்றங ்கள ் கிராமத ்திலும ் விழுகின ்றன. மண ் வீ டுகள ் கல ் வீ டுகளாகின ்றன. க ுரை வீ டுகள ் ஓட ்டு வீ டுகளாகின ்றன. தனது நித ்திய தரித ்திரத ்தை நீ க ்கவும ், தனது மகனுக ்கு கல ்விக ் கண ் கொடுக ்கவும ் ஏழு வயதான ஆறுமுகத ்துடன ் நகரம ் நோக ்கி ஓடுகிறாள ் தனபாக ்கியம ். விதிவிட ்ட இடத ்தில ் குத ்தனை இருந ்து அழிந ்து போக எந ்த ஜீ வன ்தான ் விரும ்பக ்க ுடும ்? ஊடு கண ்டவிடமலெ ்லாம ் ஓடவே அது நிர ்ப ்பந ்திக ்கப ்படுகிறது. தனபாக ்கியத ்தின ் ஓட ்டத ்தை, ஒரு சம ுக ஆற ்றுப ்படுத ்தலாக இல ்லாமல ், ஒரு ஜீ வனின ் வாழ ்வு தடேிய ஓட ்டமாகவே காணவணே ்டும ். அவ ்வாறு காணும ்படி சயெ ்கிறது நாவல ்.

ஆனால் தடேிய வாழ்வாக அது அவர்களுக்கு சித்திப்பதில்லை. அங்கயேும் வறேுவகையான அடக்கியொடுக்குதல்கள். அது எங்கெங்கும் வவெ்வறேு வடிவங்கொண்டு இருக்கிறதுதான். தனபாக்கியத்தின் சரீ ரார்ப்பணம் தொழிலுக்காக அவள் அதில் பட்ட அடிதான். மகனே அந்த அசிங்கத்தை நரேில் காணநரே்ந்து அவனை வீ ட்டைவிட்டுத் துரத்துகிறது. இது என்ன வாழ்வு? இது எதற்கான ஓட்டம்? ஆனாலும் இப்படித்தான் பரெும்பாலானாரின் வாழ்வு அங்கே இருக்கிறது. இதற்கான தீ ர்வு என்ன? தீ ர்ப்பை படைப்பாளி சொல்லவில்லை. மனிதர்களின் வாழ்க்கை அவதியை, வாழ்வின் மனித இச்சகைளயைே படைப்பாளி பசேுகிறான். இமையம் இங்கே சயெ்வது, மனித அவலத்தை கலாபூர்வமாக வளிெப்படுத்தியதுதான். கலைப் படைப்பொன்று அதற்குமலே் சலெ்வது அபத்தம். அதசைச் சயெ்யனெச்சொல்வதும், சயெ்யவில்லையனெக் குற்றம் சொல்வதும் அதைவிட அபத்தங்கள்.

இமயத்தின் இந்த வழி வறேு ஒப்புவமை இல்லாதது; தனி வழி. பிரச்னகைளுக்கான தீ ர்வை இதுசொல்வதில்லை. மாறாக, பிரச்னயைை அணுகுகின்ற வழியாக இது இருக்கிறது. அது தனித்துவமானதாக இருக்கிறது. ‘கோவேறு கழுதகை’ளில் தொடங்கிய இமயைத்தின் இந்த ஓட்டம் ‘பதெ்தவன்’ வரை நிற்கவயில்லை. அதன் கலாம்சமும் மிகுந்துகொண்டதோன் சலெ்கிறது. ஆனாலும் சில நாவல்களில் மதெுவான தழும்பல்கள் உண்டு. வாசக இன்பத்தின் உச்சிக்கு அதன் முன்பாதிவரை வாசகனை இழுத்துகொண்டு சலெ்லும் ‘எங் கதெ’ நாவல், பின்பாதியில் நொெநொதுப்பாகிவிடுகிறது. ஆயினும் ‘பதெ்தவன்’ சிறுகதை தன் விகாசத்தை முழுவதுமாய் வாசக தரிசனமாக்குகின்றது. அது நடெுங்கதயைனெ நூலட்டையில் அடயைாளமிடப்பட்டிருக்கிறது. நீ ண்ட கதயைாக, தனிநூலாக வந்திருந்தால்தான் என்ன, தன் வடிவமைப்பினாலும் வீ றுகொண்டும் அடங்கிய உணர்வுகளினாலும் என்னளவில் அது ஒரு சிறுகதயைாகவே தனெ்படுகிறது. Jeffery Archerஇன் First Miracle என்ற சிறுகதயைும் இதுபோலவதோன் தனிநூலாக வந்திருந்ததயைும், இதுபோல் வறேு சில படைப்பாளிகளின் நீ ண்ட ஆங்கிலச் சிறுகதகைள் தனிநூல்களாக வந்திருந்ததயைும் நிறயை நான் கண்டிருக்கிறனே். அதுபோல் ‘எங் கதெ’ ஒரு நாவலின் முழுப் பரிமாணத்தயைும் கொண்டிராததகைக் கருதவணே்டும்.

நாவல்கள் சிறுகதகைளாக இமயைத்தின் பன்னிரண்டு நூல்கள் இதுவரை வளிெவந்திருக்கின்றன. ஒரு மொழியின் நவீ ன இலக்கியத்தில் இத்தனை குறைந்த எழுத்துக்கள் தமக்கான ஒரு வழியசைச் சமதைத்துக்கொண்டு வீ ச்சாக வளர்ந்த விஷயம் இலக்கிய சரித்திரங்களில் புதுமயைானது. இதை அறுதிப்படுத்துவதைப் போலத்தான் ‘பரியறேும் பரெுமாள்’ சினிமா அடிநிலை மக்களின் உய்வுக்கான வழியை இதயைொட்டிக் காட்சிப்படுத்துகிறது.

இமயைத்தின் சிறுகதகைளும் வாசிப்புச் சுகம் சயெ்பவை; கருத்துநிலை மாறாதவை. ஆயினும் நாவல்களின் உச்ச அடைவுகள் அவரது சிறுகதகைளில் இல்லை. அவை மிக நீ ண்டவயைாகவும் இருக்கின்றன. அயர்ச்சியை வாசகன் அடயைாவண்ணம் தன் கலாநரே்த்தியால் ஈடுசயெ்ய இமயைத்துக்குத் தரிெந்திருக்கிறது. ஆயினும் உச்ச பட்சமான அடைவுகளாக பல கதகைள் இல்லை.

சிறுகதகைளினவைிட நாவலே இமயைத்தின் இலக்கியச் சயெற்பாட்டின் சிறந்த களமனெக்கொண்டால், ‘கோவேறு கழுதகைள்’ அவரின் மிகச் சிறந்த நாவலனெ தயங்காமல் சொல்லமுடியும். சுந்தர ராமசாமி சொன்னதுபோல், ஒருநூற்றாண்டில் ‘கோவேறு கழுதகைள்’போல் ஒரு நாவல் தமிழில் தோன்றவில்லையனெ்பதை

ஒப்புக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும், தமிழின் சிறந்த நாவல்கள் வரிசையில் அதற்கு எப்போதும் ஓர் இடமுண்டு. மேலும் 'செடல்'கூட சிறந்த நாவல்தான். அதன் முக்கியத்துவம் அது எடுத்துக்கொண்ட கருப்பொருளாலும், காலம் களம் இவற்றினாலும் ஏற்படுகின்றது. தேவதாசி மரபில் வரும் ஓர் பாத்திரத்தை முன்நிறுத்தி தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டுக் கேள்விகளாக்குகின்றது நாவல். தமிழ் நாவல்களில் மிக அபூர்வமாகப் பாவிக்கப்பட்ட புதிய பிரதேசம் அது. வாசகனை சிந்திக்கவும், ரசனையின்பம் எய்தவும் வைக்கக் கூடிய நாவல். அதற்கொரு சாதுர்யமான நடை இயல்பாக வந்து வாய்த்திருக்கிறது இமையத்திற்கு.

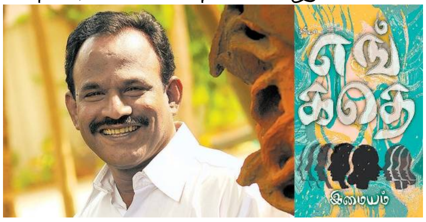

இமையத்தின் நடைக்கு உதாரணமாக 'எங் கதெ'யிலிருந்து சில வரிகள்: 'நல்லாப் படின்னு சொல்லிச்சு, நான் கேக்கல. கல்யாணம் கட்டிக்கன்னு சொல்லிச்சு, ரெண்டு புள்ளெ பெத்தெடுத்தவகூட போவதன்னு சொல்லிச்சு; காடு, வீடு, வேலே, பொண்டாட்டி புள்ளனைன்னு இருன்னு சொல்லிச்சு; அதோட கவலயெல்லாத்தயும் கண்ணுத் தண்ணியா மாத்தி எங் காலுல ஊத்திச்சு. நான் கேக்கல. வேலைக்கிப் போனேன்னு சொல்லல. காட்டுக்குப் போனேன்னு சொல்லல. பணஞ் சம்பாரின்னு சொல்லல. எதயுமே எங்கம்மா வாயால கேக்காது. கண்ணால கேக்கும். கண்ணுத் தண்ணியால கேக்கும். இப்பயும் அப்படித்தான் கேக்குது. நான் பேசல.'

'ஆறுமுக'த்திலும் ஓர் இடம் வருகிறது. தாயை புதுமையாய்க் கண்டு தனயன் தன் மனத்துக்குள்ளாக முதல் சந்தேகக் கேள்வியை எழுப்பும் சந்தர்ப்பம் அது. அதற்கு பின்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் கிடைக்கும் பதிலும் சுவையான வரிகளில்தான் அமைந்திருக்கிறது.

'அவள் முன்போல் இப்போதெல்லாம் களைத்துச் சோர்ந்துபோய் வருவதில்லை. உடம்பில் சதை கூடி நிறமும் ஏறியிருந்தது. முக்கியமாக ஆரோவில்லிலிருந்து வரும்போதெல்லாம் அவளிடமிருந்து கற்பூரம்போன்றதொரு வாசனை எப்படி வருகிறது என்பதுதான் ஆறுமுகத்திற்கு வியப்பாக இருக்கிறது.'

'ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்துவைத்து நடந்து வீட்டுக்குள் போனபோது, இவன் படுக்கிற இடத்தில் மட்டுப்படாத தனபாக்கியத்தின் கொழுத்த உடம்பும் அதனுடன் இணைந்த வெள்ளையான உடம்பும் கண்ணில் பட்டன.'

சுயமான ஓர் நடையினைக் கொண்டிருந்தபோதும் கருத்துக்கேற்ற விதமாக அதை ஏற்ற இறக்கமாக வனைந்துசெல்ல இமையத்தால் முடியும். அதை தனது எல்லா நாவல்களிலும், சிறுகதைகளிலும் கூட, நாம் அடையாளம் காண முடியும். நடையென்பது கட்டிடத்திற்கேற்ற கல்போன்றதுதான். வடிவமைப்பே நாவலில் முக்கியமான அம்சம். அவ்வாறாயின் இமையத்தின் சாதனைகள், அவர் வடிவச் சோதனைகளில்

Written by -தேவகாந்தன்-
Friday, 17 May 2019 23:43 - Last Updated Friday, 24 May 2019 06:33

இறங்காதபோதும், அவரது நாவல்களிலேயே முகாம்கொண்டிருக்கிறது என்பது ஒரு சரியான கூற்றாகவே அமைகிறது. அதனால் இயல் விருது ஒரு திறமையான படைப்பாளிக்கே சென்று சேர்ந்திருக்கிறது என்பது மிகவும் மகிழ்ச்சியான விஷயம்.

baladevakanthan@gmail.com